

БЕДНО ПУТОВАЊЕ А ЛЕПО

ТАМО

Путови су жиле Земље, сплетене беле гује које се гужвају у петљи творећи клупко као кад се змије паре. По њима колају путници рушећи све баријере, да би на крају пута ударили носом у нове. На дугом путовању сапутницима се чини као да се одавно познају, иако им је то најчешће први и задњи сусрет. Отварају душу искреније него онима са којима одавно живе. Чаврљају тако о свему и свачему. Још један доказ овоме је и линија Беч – неготинска села. Превозно средство: нешто што некада давно беше комби, а сад му од оригинала остало тек парче крова над шофером, док је небо изнад путника застрто танахним плехом армираним ћебенцем. Врата на шибање отварају се громовито као она иза којих су шћућурени робијаши. „Крстић и син“ прерађен у „Ауто превоз Драганче – најбржа и најсигурнија веза са отацбином“. Само нико не сме да приупита „Ко то тамо пева?“, јер се зна – пева искључиво Драган. Бели комби не пева, он кашље, али то му тек акутна бољка. Драганче га тресне у њушку и он из цуга престаје да кашљуца. Драган му и возач и власник, и отац и мајка. Кад не пева, дере се:

– Опрез, људи, вози Драган луди! Рупа мала испод мог педала.

А кад том Драгану запевају народњаци, новокомпонирици, бели комби остаје без возача, јер тај најпре љуска гузовима по жицама што провирују из седишта, удара шакама предњу лимарију, па уздиже обе руке ви-

соко изнад главе док бели комби гари самоиницијативно. Драганче је млад, мио, причало. Не веже се, наравно. Бог ће дати па ће да га казне због појаса, а све остало неће да примете. Воли тај и да мудрује:

– Колике оранице, а нигде и никад да откријеш неки пољопривредник да ради. Ко им обрађива поља? Бог Сабавот? Дај гас, мурија иза нас!

Тркање. Комби десни лук, полиција леви. Мора да се стане. Жути захтева да Драган сутра урани по возачку у *Policeamt*. Заглависмо крај *Pandrofa* у Бургенланду.

– Увек нам Хрвати баксузицу, па и ови Градишћански, пријатељи наши и другари.

Драганче пишти својим „*gebrohene dojčom*“ и у паници упире прстом у кауч на крову комбија са две нападајуће фотеле. Масивно дрво пресвучено црвеним плишем на цветове:

– Ми то носити кућа... у гроб... то за жена од овај остарео *Her* овде шта умрла је...

Жути је полузабезекнут, полунеповерљив да се такво нешто котрља по његовој цести европског ранга:

– *Was?* Шта ће мртвој *Frau* кауч и фотеле? Сутра у Полицајамт!

– ’Вагодесе, деда Пантелија, излази и толмачи Жутом, јебо своју слику ти и он!

Чича Пантин *dojč* је још „*gebroheneniji*“:

– Моја баба *geštorben*... и такав обичај... са њу иде све њој најмилије...а кодњу ова софа најмилија у Вијену дваеспет и кусур години бивала...

Полицајац не одустаје бар од 500 шилинга глобе. Драган до *Švehetfeketvaroši*, како ови у белом комбију називају стару мађарску престолницу *Sehešfehervar*, љутито сикће:

– Целу петстотинарку ми оте, одро ме, јебем ли га у жуто швапско дупе! Сада једнога од вас муфте возим. Зацело тебе, чича.

А чича Панта полако извлачи шкију из дуванкесе, црним палцем је збија, збија... и задими његова лула ко парњача. Потеже деда из луле и тоне све дубље до у детињство да би детиње старио из дана у дан. Доскора ће и њему ко и покојници да турну међу ноге памперсице какве рабе космонаути, јер и он има сваки час да полети пут небеса.

Милојица, на повлаштенем седишту поред Драганчета, не усуђује се ни на мобилни да писне, а цело време зивкао Србију где је најсмешнији *пес* – половину плаћаш ти, половину онај којега зовеш. Пола пара – дупло задовољство. Кад се поново окуражио, зовнуо бабу. Обећава јој да ће да оде порез да плати и све остало да посвршава у тих десетак дана *urlauba*.

– Не лажи, бре, остарелу бабу, где ће ти душа!? Цело време нећеш да мрднеш из кафану! – Драган је још љут на Жутога из Пандрофа.

На аустромађарској граници мување са разноразним пасошима. Рекордер је доктор из Крајине Душан, Шане, који бајаги путује за Бели Манастир. Има три. Аустријанцима показује хрватску путовницу ради „*merverštoje*“.

Мађарска цвета, бар она уз стару цесту. Девојке се нуде, у крчмама се чека на слободну столицу. Срби остављају навелико девизе по мађарским друмовима. Један од власника ресторана је такође неки Драган из истог неготинског села. Тамо, изгледа, све сами Драгани. Ресторација му типтоповски уређена.

– Где ти онај голубарник? – пита га наш Драган.

– Какав, море, голубарник, тој *glorijette sas dopeltte* “*t*”. Одвезо је у село. Паше ми уз базен не мож’ боље.

Тај други Драган даје на дизача утега. Ресторан му био дуго затворен. Тужили се гости да им месо не шмекује „јербо дај од кучићи“. Нису право ни довечерали, а Драган објављује полазак.